

ESPANJA

Pullakauppa, Fuengirola

1.2.-28.3.2014

Keski-Pohjanmaan ammattiopiston opiskelija

Lensimme perheeni kanssa Espanjaan ennen työharjoittelun alkua, koska sain halvemmat lennot sillä tavalla. Kiertelimme Los Bolichesia ja lähiseutua. Tiesin, että töiden jälkeen ei jaksakaan eikä ehdi niin tutustua paikkoihin ja katsella ”pakollisia” nähtävyyksiä, joten ihan hyvä, että menimme etukäteen.

Ensimmäinen päivä harjoittelussa oli rankka. Olin töissä leipomossa kahdeksasta kolmeen. Pienessä tilassa oli lisäksi välillä jopa viisi työntekijää, joten oli ihan kamalan ahdasta. Aluksi vain katselin, mutta jouduin nopeasti töihin, kun ihmisiä alkoi virrata niin kovasti sisälle.

Hinnat on huonosti kirjoitettu ylös ja ne piti opetella ulkoa. Huomomuiselle tämä aiheuttaa ylimääräistä stressiä... Mukavasti on kuitenkin tasahintoja, mutta saa nähdä opinko edes puoliakaan ensimmäisen viikon aikana. Työntekijät eivät ole kovin hygieenisii, kumihanskoja en edes nähnyt, ja yksikin pomoista aloitti tupakkatauolle mennessään polttamisen jo keittiössä. Hyvää ruokahalua siis!

Seuraavat päivät sujuivat jo vähän paremmin. Oli hiljaisempia päiviä ja vain muutaman kerran kunnon ruuhkaa. Työaika muuttui yhdeksästä neljään. Taukoja ei oikeastaan ollut, vaan piti itse haukata välillä vaikka leipää, jos kerkesi.

Asiakkaina on kymmeniä kertoja päivässä englanninkielisiä ihmisiä, ja oli ihan yllättävän kiva huomata, että osaankin puhua riittävästi englantia! Työkaverit olivat äärettömän mukavia ja olin ainoa harjoittelija, joten hommaa riitti ruuhkaksi asti.

Pomo kehui, että olin kuulemma tähänastisista harjoittelijoista nopeimmin oppinut puodissa työskentelyn. Omituista, koska en mielestäni mitenkään erityisesti loistanut. Siis kyllä hommat tein tietenkin huolella, mutta asiakaspalvelun oppimiseen riittää, että on seurannut vähän kauppojen myyjä. Eikö sitä muka sitten kaikki osaa...?

Huomasimme yhden tavan ihmisten autoilussa, mikä suomalaisten pitäisi oppia refleksinomaiseksi. Paikalliset autoilijat nimittäin jäävät lähestulkoon aina odottamaan ennen suojatietä, että jalankulkijat pääsevät turvallisesti yli.

Kokeilimme usein tehdä espanjalaisia ruokia kotona ja ainakin perunamunakas onnistui maistuen samalta, kuin ravintolasta saatu vastaava. Lasten allergioiden kannalta on uusien ruokien ostoa haastavaa, ja piti opetella ainakin pahimmat allergiaa aiheuttavat ruoka-aineet ulkoa espanjaksi.

Kerroin eräälle asiakkaalle, että minulla oli syntymäpäivä, niin hän sitten tuli myöhemmin uudestaan, toi minulle kukkakimpun, halasi ja vielä pussasi poskelle. Ihana herrtainen vanha herrasmies!

Mietimme kovasti sitä, että lähes kaikki tiet on laatoitettu. Kuinka kauan siihen onkaan mennyt aikaa, ja kuka kumma on jaksanut sitä tehdä?! Mutta hienon näköistähän se on, kun vertaa Suomen kurakuihin.

Meidän lähellä oli Svenska Skolan, ja sen edessä näkyi aina aamuisin poliisi vahtimassa, ettei kenenkään lasta kukaan vieras nappaa... Kuulemma siellä ei saa päästää alle 12-vuotiasta lasta yksin kouluun, vaan pitää olla vanhempi saattamassa.

Leikkikentällä sai kuulla paljon simppeleitä espanjalaisia sanoja, kun äidit ja isät komentelivat lapsiaan, ja kyselivät meidän lapsien ikää jne. Arkipäivinä ei näkynyt lapsia pihalla lähes yhtään, mutta viikonloppuisin leikkikentät ja puistot on ihan pullollaan perheitä. Kaupan vakioasiakkaat oppivat tuntemaan perheeni, ja välillä kuulin heiltä, missä mies on lasten kanssa ollut, ja mitä ovat tehneet.

Lämpenevistä ilmoista johtui, että seuraavina viikkoina oli enemmän ulkomaalaisia asiakkaita kuin yleensä. Opim aika hyvin tuntemaan vakioasiakkaiden vakioilaukset. Yksi mies kehui minun lämmittämän perunapiirakan munavoilla loistavaksi, ja sen jälkeen hän vaati aina, että minä teen hänelle taas sellaisen, eikä kelpannut enää muiden työntekijöiden tekemät.

Espanjalaisille harvoin kelpaa normaali suomalainen kahvi. He kyselivät Machina-kahvia, ja kun ei ollut, lähtivät pois. Kaupoissa, varsinkin isommissa, ei tuntunut olevan mitään selkeää järjestystä tavaroilla. Maidot, jogurtit ja juustot ovat ihan eri puolilla kauppa, säilykkeet ripoteltuna myös ympäriinsä. Kesti tuhattoman kauan löytää edes sokeria!

Kouluun Espanjassa mennään jo 3-4 -vuotiaana. Aamupala syödään hoidossa ja pienten koulussa syödään kahdelta, seuraava ruoka kuudelta ja isompi ruoka on vasta yhdeksältä illalla.

Projektitehtävää varten minun piti kertoa, kuinka monta asiakasta harjoittelupaikassa käy päivittäin. No sitä ei oltu siellä ikinä laskettu, joten istuin sitten yhden päivän nurkkapöydässä ja laskin. Työporukka yllättyi tuloksesta, joka oli monta sataa. Eihän se ihmismäärä paljolta tunnu, kunhan eivät tule samaan aikaan.

Kiitos paljon mahdollisuudesta tehdä töitä Espanjassa, tutustua työn ohella paikallisiin, ja oppia heistä luonnollista iloisuutta ja lapsiystävällisyyttä.